

OSREDNJA
KNJIŽNICA
V CELJU

20 let

SLG CELJE

Sezona

1970—1971

Oton Župančič

VERONIKA DESENIŠKA

Režija

FRANCI KRIZAJ

Ivan Čargo:
karikatura Otona Zupanciča

Beseda obiskovalcem in prijateljem

Zelimo biti vaše gledališče. Kajti stara je resnica, da ni živega teatra brez gledalcev in prijateljev. Vsi vemo, kakšen je naš čas, kako so nam odmerjene ure in kako nas dinamika dela in življenja čestokrat odvracata od duhovnih in umetniških vrednot. A že od nekdaj so gledališča vabila človeka, da bi ob večerih prisluhnil besedi z odra in ob odrski podobi igralca — komedijanta razmislil o svojem lastnem bivanju in nehanju. In ko smo razmišljali o teh vaših večerih v našem gledališču, smo se ves čas zavedali, da ste naš prijatelj in sodnik, ki prihaja v našo sredo zato, da bi z nami vred doživel uro veselja, izpovedi, očiščenja in pomlajenja, kot bi dejal Ivan Cankar. In tako se je porodila letošnja repertoarna podoba, ki jo bomo skozi vse leto, večer za večerom oživljali pred vašimi očmi in vašo duhovno prisotnostjo. Izbirali smo strogo. Ne samo zavoljo tega, da bi preizkušali naše moči v gledališki avanturi, marveč tudi zato, da bi v vašem prijateljstvu našli oporo, pomoč, spodbudo. Župančič in Linhart, Kamenik, Jovanović in Žmavc, Plaut, Büchner, Strindberg in Claudel, so imena avtorjev, s katerimi se bomo odpravili na odrsko romanje in iskanje v tej sezoni. Satira in kritika, problemska in zgodovinsko poetična interpretacija življenja, moralna raziskava in romantična ironija, to so miljniki, mimo katerih se bo naša maloštevilna igralska družina pomikala na svoji poti gledališkega ustvarjanja in iskanja. In kar nas najbolj veseli — največkrat ob besedi slovenskega avtorja.

Pojdite za svojim igralcem — komedijantom, in spoznali boste, da je njegova maska edina maska, ki je sama resnica, kritika, a tudi človečnost. In pomnite — gledalec v dvorani je igralčev dvojniki na odru.

Želeli bi, da ima naše mesto v svojem gledališču trdno kulturno demokratično in umetniško oporišče. V gledališču pa je vedno hudo in težko, zato mora imeti teater mnogo, mnogo prijateljev...

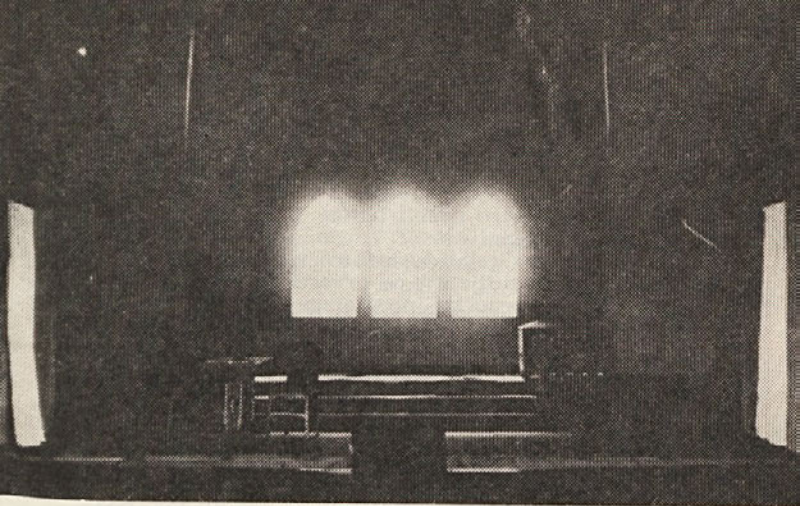
Bojan Štih

Ljubezni silni pala sta v oblast, to jima je ves greh

Ne da bi se hoteli posebej muditi ob drobnjakarskih, zmotnih kritičnih analizah, ki so že takoj ob rojstvu pospremile Veroniko na pot in ji dejansko onemogočile polno odrsko življenje, pa ne gre zastirati dejstva, da se Župančič po tem neuspelem srečanju s prominentno slovensko kritiko nikoli več ni poskusil z odrskim besedilom. In tako se je izbranim poznavalcem dramaturških zakonitosti in Župančičevih ustvarjalnih intencij posrečilo zamegliti pogled na odrsko umetnino. Pravzaprav stara slovenska pesem. Kritika kot izraz literarnih ambicij in negledaliških občutij zmaga nad poetom, ki se je dvignil nad tradicionalno provincialno miselnost in z močjo svoje besede odprl nova pota slovenskemu gledališču.

Nekateri navdušenci so 1924. leta, ko je bilo delo uprizorjeno, imenovali Veroniko visoko pesem ljubezni, kar vsekakor je (ne glede na to, da je bila s tem priznanjem nehoti izrečena tudi skepsa o njeni odrski uporabnosti). Drugi, ki so bili globlje posvečeni v dramaturške skrivnosti, pa so se čutili prikrajšane za »zunanjo zgradbo drame«, za »tehniko drame« in nasploh — slabosti v notranjem dogajanju in v gradaciji konfliktne napetosti, nedoslednosti v značajskih potezah (značajem pa so vendarle dali priznanje, da so ko izrezani in jasno predočeni!) in pomanjkanje logične motivacije (razrahljano strukturo drame veže na široko razpreden simbol »celjskih zvezd«, sicer pa gre za docela dispartatne dele!) naj bi bile dokaz o neprepičljivosti in nedramatičnosti dela. Kaže, da si ne prvi ne drugi niso bili prav na jasnem, kako je pravzaprav z Veroniko in danes se zdi nekolikanj nebogljen prerokba, da bodo »generacije bodočnosti pravilneje in pravičnejše ocenile vrline tega dela« in »njen pravi obraz bo odkril šele oder bodočnosti« ... »ki se bo približal zagonetnemu srcu umetnine«.

Brez kakršnih koli zgodovinskih pretenzij ali predrznega zaupanja, mimo življenjskih izkušenj in gledališkega razvoja, ki jim dolgujemo naša današnja spoznanja, prihajamo do Veronike, kakor jo občutimo v njenem dramatičnem ponotranjenem dialogu in kakor se v čustvenih vzgibih požene v kontrastne vrhunce, ki jim niso potrebne motivacije v smislu psihološke sinteze, prav nič ne pogrešamo »zadostnih priprav«. Strnjen tok dramatičnosti se poraja iz globin duševnosti oseb, iz doživljanja sveta, ljubezni, strasti, lepote, ki silovito obvladujejo osebe. Kakor da je hotel Župančič čim globlje prodreti v bit svojih junakov, v prasnov, iz katere poteče samo življenje, in je lahko razumel njihova dejanja samo v doživljanju podob svoje

Scena pri krstni uprizoritvi Veronike. 1. slika. Po zamisli O. Sesta uredničil akad. slikar A. Bucik.

pesniške vizije. Postaje dramske napetosti, ki vodijo k neizbežnemu koncu, se kažejo v slutnjah, v nenadnih srečanjih med ljudmi, za katere vemo, da jih vodijo različni interesi in da so trdi kovači svojih in tujih usod.

Kdo in kaj je Veronika? Kam z njeno ljubeznijo, položeno med državno-politične interese? Ali nas zgodovinska snov s svojo konkretnostjo bega in ovira, da bi jo docela razumeli? Ali pa kot uporaben motiv razprostre dovolj možnosti za svobodno interpretacijo... Ustavimo se ob treh osebah, ki jih usodnost Veronikine ljubezni najbolj zadeva in ki so se zdele kritičnim zapisovalcem najbolj problematične in ob katerih si moramo ustvariti svojo sodbo.

Najprej sama Veronika. Dorasla Desenicam se iztrga iz svojega naravnega okolja in jih zapusti z vsem svojim koprnenjem po velikem svetu. Njeno poglavitno in lahko bi rekli edino področje je ljubezen. Ta ljubezen je čista, slepa, neizkušena — ne sprašuje, kdo je ljubljani. Slepo verjame vanj. Vendar ta ljubezen ni pasivna. Bori se zanjo. Iz začetne zamaknjene čutnosti in prevzetosti zraste v pravo, pristno, polnokrvno žensko, ki ne odstopa od svojega poslanstva, od ljubezni in materinstva. Častihlepje je le orodje tega boja, ne cilj. Izkušnjavec v njej želi krivdo za Jelisivino smrt obrniti v prid še večji krivdi, proti njej pa se Veronika usodno še naprej do konca oklepa le ljubezni. Ko mora tudi sama umreti, meni, da je smrt pravična kazen. Prevzema nase krivdo, se očiščuje — krivda ji pomaga umreti, tako laže razume nepravilno smrt. Vendar smrt ne pride kot delovanje večne pravice, kot kazen za greh, za katerega vemo, da nima podlage, niti

ni prilika o Hermanovem нравnem redu, ki je porušen na koncu spet prišel v prividno ravnovesje in kaznoval Veroniko, ki se je pregrešila proti konvenciji, stopila je iz nižin v praviloma nedosegljive višave. Njena tragična smrt je pri Župančiču metaforično odprto spoznanje, da je ljubezen uresničljiva le v hrepenenju, v drznem letu ji stro peruti temne sile zahrbtnih višin, v katere se požene.

Friderik je prav tako dosledno izrisan odrski značaj. Doslednost se očituje vse od prvega srečanja. Srečamo ga v svetlem trenutku, prevzetega od silne, nenadne ljubezni. Ali mu verjamemo? V njem so globoke usedline nekdanjih uživaštev pa tudi očitni upor zoper nepotešenost, neizpolnjeno ljubezen v zakonu. Rešuje se v Veroniko, verjamemo mu, čeravno vemo, da postavlja to ljubezen na kocko, ko pravi, da se ne bo odrekel celjskim zvezdam. Prevarana Veronika ga zasovraži, v sovraštvu pa je ljubezen in med obilico teh stanj in spoznanj ne potone. Oklene se Friderika, ob katerem začuti, da je — najsi že bo tak ali tak, negativen ali pasiven — njegova ljubezen vendarle pristna. Vendar — skušajmo korakoma slediti razvoju te ljubezni s Friderikove strani. Veroniki prikrije navezanost drugi ženski, v strahu za svojo ljubezen si spleta gnezdece na pristavi in kasneje že bolj opogumljen jo prestavlja v Novi Grad. V imenu te ljubezni vidi Jelisavino smrt kot izpolnitev svojih skrivnih načrtov: usodo postavlja na svojo stran. Prepušča se ji tako, kakor se prepušča ljubezni. V tem je res nekaj očitane mu pasivnosti, ki pa jo je vzeti kot aktivnost v bistvu negativnega junaka.

Razložiti si moramo tudi spremembe, navidezni odklon od doslednosti, ki je zarisana v tem značaju. Ob Veronikini smrti je ves strt. Zvestoba Veroniki je le v spregledanju, kako zgrešena je njegova pot. »Mene je brezna v sebi strah«. Toda z življenjem se je ločil od mrtve Veronike, podredil se je Hermanu — zvest je ostal le celjskim zvezdam. Ker pa je Župančiču zgodovina služila le kot motiv, se ta razlaga izmika tragičnemu čustvu, ki dvigne Friderika in ga očiščenega postavi dokončno ob Veroniko.

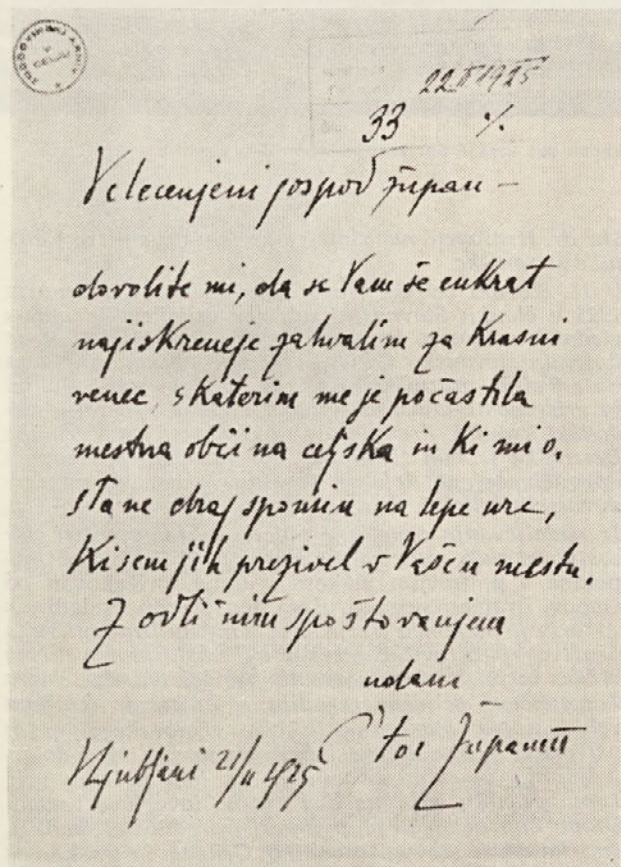
Jelisava se s svojo smrtjo odločno postavi po robu Friderikovi ljubezni, čeravno se zdi, da mu je iz občutka lastne krivde odpustila. Pomembna je ugotovitev, da se je že pred spoznanjem, da ljubi Friderik Veroniko, pripravljala in nemara že tudi odločila za smrt. Veronika samo pospeši njeno odločitev in je kriva le toliko, kolikor obstaja. To je žensko maščevanje, obrnjeno navznoter in hkrati navzven. Njen značaj ni samo čudovito obarvano elegično tkivo, je pretresljiva tragična navzočnost, ki ji je Župančič odmeril posebno vlogo.

V vsakem primeru pa gre za prednost, ki jo dajemo celotnemu dramskemu tekstu kot osnovi za odrsko iskanje in ne za literarno dramaturško vivisekcijo.

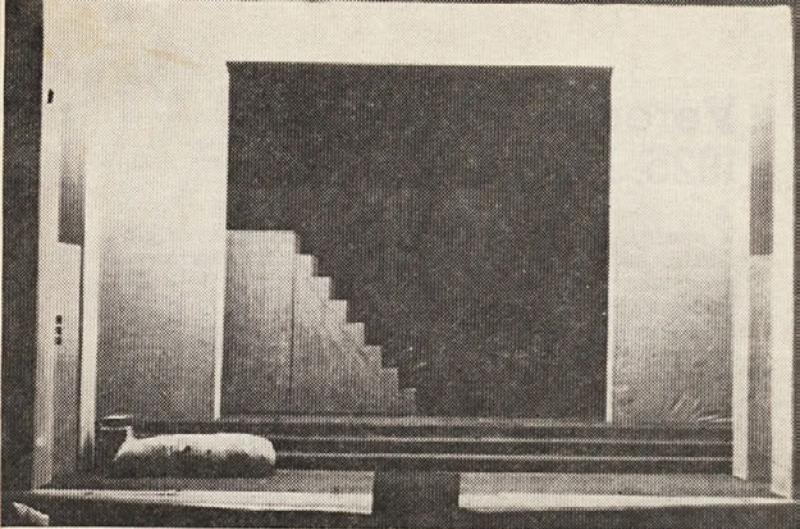
Janez Žmavc

Veronika Deseniška 1925. leta v Celju

V letošnji jubilejni sezoni Slovenskega ljudskega gledališča bo v nekem smislu jubilejna tudi otvoritvena predstava Župančičeve Veronike Deseniške. V Celju so jo namreč uprizorili februarja 1925. leta, ta gledališki dogodek pa nam je pomagalo osvetliti tudi doslej neznano pesnikovo pismo, ki ga hrani celjski Zgodovinski arhiv:

Pesnik, kakor lahko razberemo iz Nove dobe, je svojo zahvalo naslovil tedanjemu županu mestne občine celj-

Scena pri krstni uprizoritvi Veronike. 7. slika.

ske dr. Hrašovcu, nanašala pa se je na premiero Veronike Deseniške.

V 18. številki celjske Nove dobe z dne 19. februarja 1925 v članku Slavnostni večer v celjskem mestnem gledališču namreč beremo: »V torek, dne 17. t. m. je doživelo slovensko Celje, ki je bilo zbrano v hramu naše Talije, prazniški večer, ki stoji po svoji globini in prisrčnosti edinstven v naši šestletni prevratni gledališki kroniki. Premijera Otona Župančiča Veronike Deseniške je bila zlasti za Celje posebno pomemben dogodek, saj se dejanje tragedije odigrava na zgodovinskih celjskih tleh.«

Iz nadaljevanja članka je videti, da je premieri prisostvoval tudi avtor sam s soprogo, ki »je prispel popoldne s poltretjim vlakom v Celje, pričakovan od članov Dramatičnega društva ter številne mladine.« Avtorja je po koncu tretje slike v imenu Dramatičnega društva »pozdravil g. Prekoršek, naglašujoč veličino večera in še posebno pomembnost dejstva, da se igra Župančičeva celjska tragedija, v kateri je izražena velika ideja starega celjskega grofovskega rodu: ustvaritev velike države južnih plemen... Med dolgotrajnimi, vihnimi ovacijami sta bila našemu velikemu pesniku izročena dva krasna lovorjeva venca.« Otonu Župančiču so po premieri priredili tudi banket, »na katerem sta gg. ravnatelj Gruden in Prekoršek v prisrčnih besedah povdarjala pomen Župančičevega velikega dela in slovesni dan, ki ga je doživelo Celje z njega uprizoritvijo. G. O. Župančič se je v svojem

toplem, iskrenem govoru zahvalil vsem, ki so na tako odličen način pripomogli do lepega uspeha njegovega dela na celjskem odru. Naglašal je, da je to delo pisano za one, ki poznajo čustvovanje in da je zaradi tega v tem delu publike doseglo svoj namen, končno pa je obljubil nadaljevanje svoje oderske pesnitve, ki naj obsega zgodovino celjskih grofov od Hermana II. do Ulrika, poslednjega Celjana.»

Drago Hribar

Stanko Potisk

se vrača v naše gledališče z Župančičevim Friderikom. Na kratko preglejmo njegovo dosedanjo pot. 1960. leta je končal šolanje na ljubljanski akademiji za igralsko umetnost, nato je po sezoni v Mariboru prišel v Celje, kjer je ostal vse do odhoda v JLA 1963. leta. V tem obdobju se ga spominjamo kot Andrija v Andorri Maxa Frischa in kot vojaka iz Žene pred obzidjem Tankreda Dorsta. Po vrnitvi iz vojske je ponovno odšel v mariborsko Dramo (Hamlet, Mačka na tračnicah, Za Lukrecijo, Lepa Vida, Vihar). Je poročen in ima sina.

Narodno gledališče kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev
v Ljubljani

DRAMA

V ponedeljek, dne 1 decembra 1924.

Izven.

Slavnostna predstava na praznik narodnega ujedinenja.

Veronika Deseniška

Tragedije v štirih dejanjih s prologom (sedem slik). — Spisal Oton Župančič.

Režiser: O. Šest.

O S E B E:

Herman II. Celjan	Levar
Friderik II, njegov sin	Rogoz
Jelisava Frankopanka, Friderikova žena	Marija Vera
Vitez Jošt Soteški	Povhè
Vitez Ivan Sevnčan	Drenovec
Nerad, oskrbnik v Krškem gradu	Plut
Brigita	Juvanova
Geta, Jelisivini dvornica	Vera Danilova
Hermanov kancelar	Gregorin
Friderikov pisar	Peček
Pravdač	Kralj
Bonaventura	Putjata
Deseniški gospod	Lipah
Veronika, njegova hči	Šaričeva
Sida, njegova sestra	Medvedova

Dvorniki in dvornice, spremstvo, sluge, straža. — Godi se leta 1422. — Prolog na Desenicah, prvo, drugo in tretje dejanje v Krškem gradu, četrto v Gornjem Celju.

Po tretjem in po četrtem dejanju daljši pavzi.

Osnutke za dekoracije po zamisleku režiserjevem izvršil akademski slikar A. Bucik. Dekoracije naslikal mojster Skružný. Kostume izdelala gledališka krojačnica. Godbo zložil A. Balatka.

Parter: Sedeli I. vrste . . . Din 36	Lože v parterju: . . . Din 140	Balkoni: Sedeli I. vrste . . . Din 25
" II-IV vrste . . . 32	Lože I. reda . . . 160	" II . . . 20
" V-IX . . . 28	Balkonske lože . . . 110	Galerija: Sedeli I. vrste . . . 16
" X-XI . . . 25	Nadaljni ložni sedeli:	" II . . . 13
" XII-XIII . . . 22	v parterju . . . 26	" III . . . 10
Dijaško stojšče . . . 6	v I. redu . . . 30	Stojšče . . . 3
	v balkonski loži . . . 22	

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do 1/2 1. in 3. do 5. ure.

Blagajna se odpre ob 7 1/2. • Začetek ob 8. uri. • Konec ob 11.

Med izvajanjem vstop ni dovoljen.

Uprizoritve Veronike Deseniške na Slovenskem

Drama SNG v Ljubljani. 1. dec. 1924 (28 pred.). Rež. O. Šest.

Mestno gledališče v Celju. 17. feb. 1925 (5 pred.). Rež. F. Gradišnik.

Drama SNG v Mariboru. 16. okt. 1926 (8 pred.). Rež. O. Šest.

Drama SNG v Mariboru. 20. jan. 1938 (7 pred.). Rež. J. Kovič.

Drama SNG v Ljubljani. 22. jan. 1938 (11 pred.). Rež. C. Debevec.

Prešernovo gledališče Kranj, 12. apr. 1946 (12 pred.)
Rež. P. Malec.

Okrajno gledališče v Ptuju. 7. ap. 1953 (12 pred.) Rež. P. Malec.

Iz Repertoarja slovenskih gledališč do leta 1967.

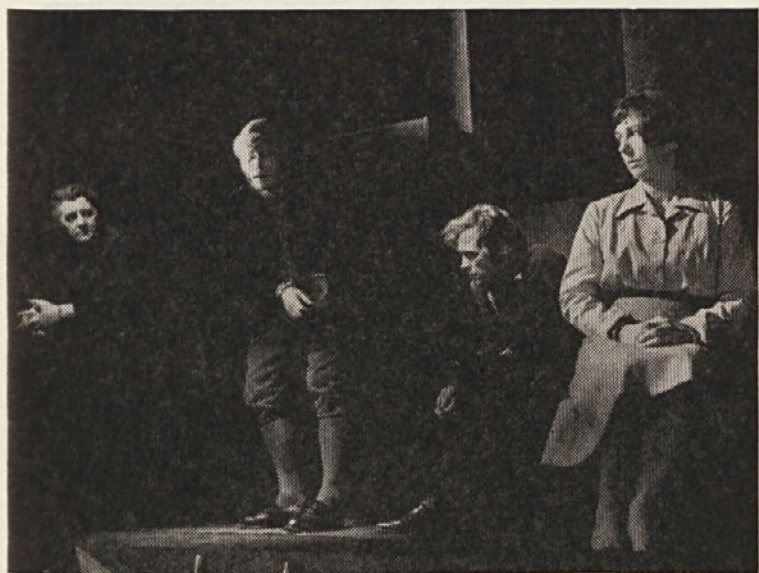
Sonja Antloga

je angažirana kot šepetalka. Gledališko se je doslej udeleževala kot amaterska igralka tako v šoli kakor pri velenjski Svobodi, kjer je nastopala pod režijskim vodstvom svojega očeta Rudija Hrovata. Je poročena in ima sina.

Josip Jurčič — Andrej Inkret: Deseti brat. Režija:
Franci Križaj.

Spomini
na
minulo
sezono

J. P. Sartre: Nepokopani mrtveci.

J. P. Sartre: Nepokopani mrtveci. Režija Franci Križaj.

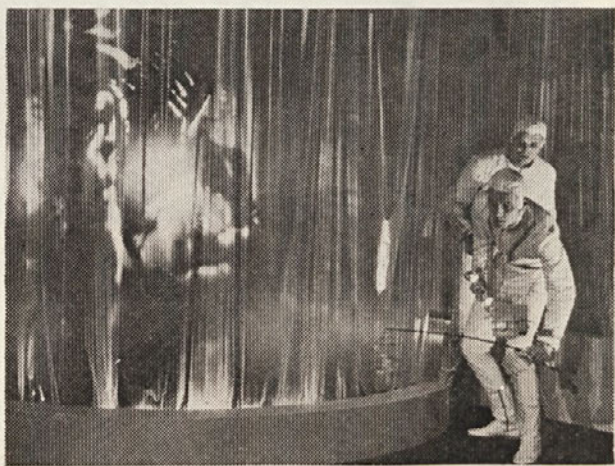
Görner — Žmavc: Pepelka. Režija: Pavle Jeršin.

Henrik Ibsen: Sovražnik ljudstva. Režija: Franci Križaj.

Neil Simon: Bosa v parku. Režija: Mirč Kragelj.

Juro Kislinger: Pregnani iz raja. Režija: Franci Križaj.

Oscar Wilde — Jean Anouilh: Glavno je, da si ljubček.
Režija: Zvone Šedlbauer.

Francis Veber: Ugrabitev. Režija: Dušan Jovanovič.

Harold Pinter: Hišnik. Režija: Zvone Šedlbauer.

TRGOVSKO PODJETJE
moda

CELJE

se priporoča s prvovrstno izbiro tekstilnega blaga, konfekcije, otroške obleke, galanterije, kozmetike itd. v svojih poslovalnicah:

- VOLNA, Prešernova 7
 - VESNA, Cankarjeva 2
 - MANUFAKTURA, Cankarjeva 1
 - BABY, Trg V. kongresa 11
 - DROGERIJA, Prešernova 4
 - TORBICA, Prešernova 7
 - STARI TRG, Tomšičev trg 9
-

POROČILO O PREDSTAVAH IN OBISKIH

v sezoni 1969/70

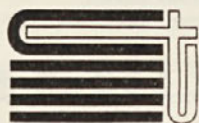
	Predstave	Obisk
SKUPAJ	203	64.737
V Celju	150	46.451
Gostovanja	53	18.286

Število predstav posameznih del:

	Predstave			Obisk		
	Sku- paj	Celje	Gosto- vanja	Sku- paj	Celje	Gosto- vanja
Jurčič-Inkret: DESETI BRAT	62	34	28	23.691	11.336	12.355
Sartre: NEPOKOPANI MRTVECI	24	12	12	6.856	3.596	3.260
Görner-Zmavc: PEPELKA	31	31	—	12.074	12.074	—
Simon: BOSA V PARKU	24	15	9	6.370	4.245	2.125
Kislinger: PREGNANI IZ RAJA	14	14	—	3.509	3.509	—
Ibsen: SOVRAŽNIK LJUDSTVA	18	15	3	4.226	3.880	346
Wilde-Anouilh: GLAVNO JE, DA SI LJUBČEK	10	10	—	2.699	2.699	—
Veber: UGRABITEV	10	10	—	2.602	2.602	—
Pinter: HIŠNIK	10	9	1	2.710	2.510	200

V letošnji sezoni smo imeli skupaj 3.398 abonentov, od tega mladine 2.340.

Abonmajskih predstav smo imeli 92, izven in zaključenih pa 58.

cetis

celje

KVALITETNO TISKA:

- knjige, revije, časopise;
- kataloge in prospekte komercialno propagandnega značaja v eni ali večbarvni izvedbi;
- neskončne obrazce za elektronske računalnike;
- zloženke (snap-out) za racionalizirano poslovanje v različnih izvedbah in barvah.

OPRAVLJA:

- kartonažerske, knjigoveške, galanterijske in klišarske storitve.

NUDI:

- brezplačne strokovne nasvete pri oblikovanju tiskovin in obrazcev.

Hišne vesti

Marko Simčič odhaja te dni v JLA, po odsluženju pa se bo vrnil v Celje. Spet ga bomo torej videli na začetku prihodnje sezone. Želimo mu veliko sreče!

Prihodnja premiera bo v petek, 23. oktobra. V režiji **Mirča Kraglja** bosta uprizorjeni Linhartova Županova Micka in pa Goethe (avstrijska avtorja Friedell in Polgar). Kot Micka se nam bo predstavila naša nova igralka, **Jadranka Tomažičeva**, diplomantka AGRFTV v Ljubljani.

Nekaj naslovov iz celjskih kinematografov

Metropol

- 28. — 30. 9. Tajna ceremonija, amer. barvni
- 1. — 5. 10. Mayerling, franc.-angl. barvni
- 6. — 7. 10. Bodi tako dobra, franc. barvni
- 8. — 11. 10. Thomas Moor — človek za vse čase, amer. barvni
- 12. — 15. 10. Gerardove pustolovščine, angl.-ital. barvni

Dom

- 1. — 6. 10. Mojstrovina Walta Disneya, amer. barvni (ob 16)
- 1. — 4. 10. Tihotapci zlata, japonski barvni
- 12. — 15. 10. Legenda o Lylah Clarc, amer. barvni

Letni

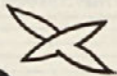
- 26. — 27. 9. Ta nori, nori svet, amer. barvni
 - 1. — 2. 10. Begunec, franc.-ital.
 - 3. — 4. 10. Nenavadni svet bratov Grimmov, amer. barvni
-

Žična

Tovarna žičnih izdelkov ŽIČNA Celje nudi svoje kvalitetne proizvode z najugodnejšimi pogoji.

Kolektiv se priporoča!

aero

CELJE

**POJEM
KVALITETE**

Vodja pri predstavi Veronike Deseniške: Anton Zupanc —
Šepetalka: Sonja Antloga — Tehnično vodstvo: Franjo Cesar
Razsvetjava: Bogo Les — Odrski mojster: Franc Klobučar
Scena, kostumi in rekviziti iz delavnic SLG Celje.

Viteške oklepe sta naredila Bogo Les in Rudi Posinek.

Ob potovanju v Ljubljano obiščite največjo trgovsko
hišo na Slovenskem

VELEBLAGOVNICA

NA-MA

LJUBLJANA

Vam nudi v svojih poslovalnicah najrazličnejše blago

Gledališki list SLG Celje. Jubilejna sezona 1970-71, št. 1.
Predstavnik: upravnik Bojan Štih. Urednik: Janez Žmavc.
Naklada 2.000 izvodov. Cena 1 din. Tisk CETIS grafično
podjetje Celje.

izbira naših **oblek**

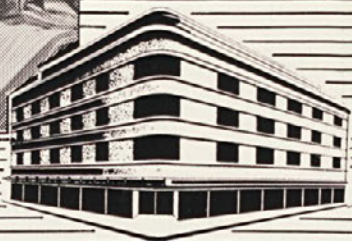
zadovolji vsak **ukus**

28 oddelkov

pričakuje

vaš **obisk**

VELEBLAGOVNICA

TOKNINA

CELJE

Herman II.	Pavle Jeršin
Friderik, njegov sin	Stanko Potisk
Jelisava, Friderikova žena	Marjanca Krošlova
Jošt, vitez Soteški	Janez Bermež
Ivan Sevničan, vitez	Štefan Volf
Brigita, dvornica	Jana Šmidova
Geta, dvornica	Marija Goršičeva
Hermanov kancelar	Bruno Vodopivec
Friderikov pisar	Bogomir Veras
Pravdač	Franci Gabrovšek
Bonaventura	Sandi Krošl
Deseniški gospod	Jože Pristov
Veronika, njegova hči	Minu Kjudrova
Sida, njegova sestra	Nada Božičeva
Sosed, graščak	Branko Grubar
Katica	Anica Kumrova
Pevec	Štefan Volf
Stražarja	Borut Alujevič Miro Podjed
Scena	Avgust Lavrenčič
Kostumi	Mija Jarčeva
Lektor	Majda Križajeva
Izbor za lutnjo in igranje	Stanko Prek